

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni . . . . . 20 "

3 luni . . . . . 10 "

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite numai prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încușările, iar cei din capitală să plătească ca și până acum vechiului nostru încasator Tudoroiu sau ajutorului său C. Potulescu.

S U M A R

— Există drept de recurs la Înalta Curte de casație contra sentințelor tribunalului date în recurs asupra cărților de judecată pronunțate în ultimă instanță, când tribunalul a casat cartea de judecată și a evocat fondul pricinii? de d-l *Corneliu Botez* procuror general al Curții de apel Galați.

JURISPRUDENȚA

— Casație s. II: *Dimitrie Ursulescu* condamnat pentru contra-venție la legea de măsuri și greutăți (Dacă s'a făcut recurs în contra unei cărți de judecată pronunțată în primă și ultimă instanță de judele de ocol, și ea a fost casată pentru motivul că pedeapsa de aplicat era închisoarea, tribunalul judecă acea afacere în ultimă instanță, cu recurs la Curtea de casație. — Delegația dată verificatorului de măsuri și greutăți cuprinde și dreptul de a face recurs) cu o Notă;

— Idem: *Elis. Pr. I. Voineag*, recurs corecțional (Soțul este îndreptățit să pornească plângere în numele său pentru faptul de lovire săvârșit în persoana soției sale);

— Casație s. III: *Maria P. Stoicescu* cu Ministerul de finanțe (Construcțiunile făcute de bărbat pe locul dotat al soției sale, pot fi urmărite de un creditor al bărbatului, cum ar fi Statul pentru niște sume delapdate de acesta, decât numai după ce mai întâi s'a valorificat în justiție, creanța ce are constructorul asupra aceluia imobil, conform art. 494 codul civil);

— Trib. Fălciu: *Maria I. V. Alexe* cu X (Reclamantul care a pierdut pricina la prima instanță nu poate să-și retragă acțiunea la instanța de apel, retragera acțiunii sau dezistarea putându-se face numai la prima instanță);

— Tribunalul civil din Fălaise: (În materie de antihreză, contractul scris se cere numai în privința terțiilor, iar între părțile contractante, contractul poate fi dovedit prin mărturisire și jurământ) cu o Notă de d-l profesor D. Alexandrescu.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— Casație s. I: No. 1: Timbru. — Acțiuni relative la pământ rural. — Scutirea lor de timbru. — Acceptarea succesiunilor. — Cazurile când un erede e considerat că acceptă succesiunea. — Art. 43 al. 91 l. timbrului și art. 691 c. civil;

— Casație s. II: No. 1: Martor. — Ascultarea lui la prima instanță. — Neobservarea cerințelor art. 153 pr. penală. — Lipsă de relevan în apel. — Motiv de recurs. — Respingera lui; No. 2: Probe. — Materie penală. — Proces-verbal încheiat de judecătorul de instrucție. — Putea lui probatorie. — Neadmisibilitatea combaterii prin martori. — Art. 185 pr. penală.

— Casație s. III: No. 1: Licență. — Debitant de băuturi spirituoase. — Obligația lui de a declara începerea în cari fac comerț și depozitul. — Pivnița ce servă ca depozit. — Nedecararea ei. — Contravenție. — Art. 11 legea licențelor; No. 2: Patentă. — Contravenție. — Constatare. — Proces-verbal. — Apel la tribunal. — Competința tribunalului de a-l judecă. — Art. 91, 92 și 93 l. constat. contribuțiilor directe.

— Înzmormântarea a doi juriști contemporani, de Iscod,

Există drept de recurs la Înalta Curte de casație contra sentințelor tribunalului date în recurs asupra cărților de judecată pronunțate în ultimă instanță, când tribunalul a casat cartea de judecată și a evocat fondul pricinii?

Înalta Curte de casație s. II prin deciziunea No. 1013 din 27 Septembrie a. c. *) întemeindu-se pe dispoziția art. 107 legea jud. de ocoale, a statuat ca, dacă s'a făcut recurs la tribunal contra unei cărți de judecată pronunțată în primă și ultimă instanță de judele de ocol, în o contravenție de simplă poliție, și ea a fost casată pe motiv că pedeapsa de aplicat era închisoarea iar nu amenda, tribunalul investit cu acea afacere o va judeca în ultimă instanță, cu recurs la Curtea de casație, conform art. 51 legea jud. de ocoale, deci cu *recurs la recurs*.

Chestiunea prezentând un deosebit interes, credem util a ne ocupa de ea și a examina înțelesul și întinderea de aplicare a dispoziției art. 107 legea jud. de ocoale, pe care Înalta Curte a avut-o în vedere în darea acestei soluții.

Art. 107 legea jud. de ocoale se rostește astfel: «Dacă tribunalul găsește întemeiate motivele pentru care s'a atacat cartea de judecată, evoacă în treaga afacere, pe care o judecă în prima sau ultima instanță, după regulile competenței sale».

Ce a voit legiuitorul să înțeleagă prin expresiunile: «pe care o judecă în primă sau ultimă instanță după regulile competenței sale?»

Principiul de competență pus în art. 107 leg. jud. de ocoale nu e nou, el există în legea jud. de ocoale din 1894 (art. 50), ca și în legea jud. de ocoale din 1896 modificată prin legea din 2 Iulie 1905 (art. 98) și constituie o inovație a legiuitorului din 1879 (art. 82). Anterior legii jud. de ocoale din 1879, competența judecătorilor de ocoale era reglementată prin legea de pro-

*) A se vedea publicată în acest număr la pag 844.

cedură civilă din 1865, care prevedea că tribunalul casând cartea de judecată trebuia să trimită cauza în cercetarea altei judecătoria (art. 27).

Chestiunea discutându-se cu prilejul legii jud. de ocoale din 1879, socotim necesar să recurgem la desbaterile parlamentare ale acestei legi, care cuprind isvoare în măsură a ne lumina asupra înțelesului acestei întinecoase dispoziții.

Discuțiunea a avut loc în Senat, unde la votarea textului corespunzător, aproape identic în termeni ce-l exprimau, P. Vioreanu a cerut astfel explicațiile trebuitoare:

«Tribunalul care va judeca afacerea judecată de judecătoriile satești sau de judecătoriile de ocol și va evoca fondul, va judecă firește în «ultima instanță. Ce va să zică acest cuvânt: «*va judeca în primă sau ultimă instanță după regulile competenței?* Iată o frază care va naște «îndoeli».

D-l Ministru al Justiției Eug. Stătescu, autorul reformei:

«Iată pentru ce: Recursul la tribunal se face «pentru caz de *incompetență*, adică când se pre-
«tinde că rău s'a declarat judecătorul de ocol
«competent; atunci tribunalul constatând că în
«adevăr judecătorul a excedat competența sa,
«evoacă chestiunea și el judecă și fondul, însă
«în cazul acesta nu judecă decât ca *primă in-
«stanță cu drept de apel*». (M. Of. No. 40/79).

Răspunsul ni se pare concludent.

Rânduiala art. 107 legea jud. de ocoale are în vedere ipoteza când judecătorul de ocol va judeca în primă și ultimă instanță o afacere de competență în prima instanță¹⁾ a tribunalului. În acest caz, tribunalul ca instanță de recurs constatând că judecătorul de ocol a judecat cu incompetență, va sfărâma cartea de judecată și investindu-se el cu judecarea afacerii, va trebui să observe regulile sale proprii de competență, adică, evocând fondul, îl va cerceta în prima instanță și cu apel la Curte. Deciziunea Curții de apel, la rândul ei, va fi supusă recursului la Înalta Curte de casație, potrivit principiului general de procedură, că, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege, fiecare afacere trebuie să parcurgă filiera gradelor de jurisdicție: primă instanță, apel, recurs.

Dar mai e o ipoteză, care a scăpat din vederea Ministrului de Justiție, când a explicat înțelesul dispoziției de care ne ocupăm și anume aceea, când afacerea iese și din competența trib. de primă

instanță, fiind de resortul unui *tribunal militar sau administrativ, ori a unei instanțe superioare tribunalului*. Desigur că în aceste cazuri competența tribunalului încetează cu totul, iar afacerea în urma casării cărții de judecată pentru motivul de exces de putere comis, care implică o incompetență de o natură și mai gravă, va trebui trimisă instanței în drept a o judeca.

A generaliza rânduiala art. 107 l. j. ocoale și a-i da o sferă mai largă de aplicare de cât la aceste cazuri, ar însemna să depășim intențiile legiuitorului, admitând pentru aceleași afaceri care nu exced competența în prima și ultima instanță a judelei de ocol, de două ori calea recursului, un recurs la tribunal care potrivit art. 106 l. j. ocoale, îndeplinește în aceste afaceri atribuțiile Înaltei Curți de casație și altul la Înalta Curte, oricâteori trib. pentru vreunul din motivele enumerate de acest text, ca: violare de lege, omisiune esențială și denaturarea actelor, iar nu numai pentru exces de putere și incompetență¹⁾, ar găsi cu cale să caseze cartea de judecată și să evoace fondul pricinii.

* * *

Să venim acum la cazul dedus înaintea Înaltei Curți de casație. Acest caz constituie o ipoteză cu totul deosebită de cât cele analizate mai sus.

Speța prezentată la tribunal, care a judecat ca instanță da recurs, este următoarea: Un comerciant săvârșește contravențiunea prevăzută de art. 393 al. 5 c. p. care pedepsește cu amenda dela 15-25 lei pe cei ce vor avea dramuri sau măsuri mincinoase în prăvăliile lor.

Contravenientul era însă recidivist și în acest caz trebuia supus la pedeapsa *închisorii* potrivit art. 395 din acelaș cod.

Judecătorul de ocol din greșală omite a judeca și a se pronunța asupra stării de recidivă în care contravenientul se găsea și aplică amenda în locul închisorii.

Se atacă cartea de judecată cu recurs la tribunal, iar tribunalul o casează pe acest motiv.

Constatăm că tribunalul, primind recursul ca admisibil în principiu, a săvârșit și dânsul o

¹⁾ Proiectul l. j. ocoale din 1879 prevedea că cărțile de judecată ale judelei de ocol nu pot fi casate decât pentru *exces de putere și incompetență* dar după propunerea senatorului Vioreanu s'a adoptat ca motiv și *violarea de lege*. Regula de competență stabilită de art. 17 l. j. ocoale avea un sens mai logic sub imperiul acelei legi, decât a legilor modificatoare ce au urmat și prin care s'au mai introdus printre motivele de recurs și *omisiune esențială și denaturarea actelor*, care sunt străine ideei de exces de putere și incompetență cu care cadrează regula în chestiune. V în privința definirii acestor termeni lucrarea noastră «Noul Codice de ședințe al judelei de ocol» p. 187.

¹⁾ Sau în primă și ultimă instanță cum ar fi de pildă, cazul, când judele de ocol ar fi judecat o cerere de perimare de competența tribunalului. Se știe că tribunalul judecă cererile de perimare în primă și ultimă instanță, cu recurs în Casație (art. 257 pr. civ.)

gravă greșală, deoarece cartea de judecată era supusă *apelului* și nu recursului.

În adevăr, potrivit art. 51 leg. jud. de ocoale, judecătorii de ocol judecă cu drept de apel contravențiile de simplă poliție, când *pedeapsa de aplicat* e închisoarea, sau restituțiunile și reparațiile civile trec peste 300 lei. Puțin importa deci faptul că judecătorul de ocol a omis a se pronunța asupra stării de recidivă și a aplicat pedeapsa amendei¹⁾. O asemenea omisiune săvârșită de dânsul nu eră de natură *să-i modifice competența* și nici nu constituie un motiv care nu putea fi propus de cât pe calea recursului la tribunal, cum argumentează Înalta Curte într'unul din considerentele deciziei sale.

Din momentul ce contravențiunea, prin natura sau circumstanțele agravante ce o însoțesc, cum e recidivă, atrage după sine pedeapsa închisorii, credem că afacerea e susceptibilă de apel, conf. art. 51 leg. jud. ocoale.

Principiul devolutivității apelului, încă impune acest mod de interpretare a legii.

Omisiune esențială ca motiv de recurs în sensul art. 106 leg. jud. de ocoale există, desigur, atunci când judecătorul de ocol omite a se pronunța asupra unui punct esențial, de natură a da deslegare diferită pricinii, *în limitele competenței sale de ultimă instanță*, nu și când face o greșită aplicare a textelor sau omite a se pronunța asupra unui mijloc de apărare sau a unei chestiuni, pe care nu le poate rezolvi de cât în primă instanță, potrivit rânduelilor de competență stabilite de lege. Astfel competența de resort a judelei de ocol ar fi supusă la fluctuațiuni, pe care legiuitorul a voit să le evite când de mai înainte a stabilit niște reguli fixe de competență, pentru ca chestiunea competenței ratione materiae care e de ordine publică, să nu atârne de bunul plac al judecătorului sau al părții interesate.

Din această alternativă nu putem eși: ori recursul la tribunal eră în principiu admisibil și în acest caz, tribunalul rezolvind chestiunea omisă de judele de ocol, în marginile competenței *in ultimă instanță* a judelei de ocol, orice alt recurs

eră neadmisibil; ori, pentru că pedeapsa de aplicat eră închisoarea, tribunalul e acela ce putea să se rostească în ultima instanță, iar nu judele de ocol și în acest caz, afacerea eră supusă recursului în Casație.

Cum vom vedea însă, recunoașterea de către Casație a dreptului de recurs la tribunal, nu poate să aibă nici o înrăurire asupra soluțiunii afirmative date tot de ea chestiunii admisibilității dreptului de recurs în Casație în aceeași afacere, pe care o îmbrățișăm și noi, combinând însă modul de a vedea al Curții de Casație cu împrejurările particulare ale cazului prezentat înaintea sa. Înalta Curte se găsea în adevăr în fața unui caz excepțional diferit de cele precedente. Tribunalul, greșit sau nu, admisesse recursul și casase cartea de judecată pe un motiv care trebuia să-l deștepte asupra incompetenței sale ca instanță de recurs; dar odată cartea de judecată casată, răul nu se mai putea remedia, interpretarea legii fiind dată de un tribunal *investit cu atribuțiile Curții de Casație*, deci cu puteri supreme, împotriva procedurii căreia numai există nici un fel de recurs.

S'ar putea zice, ca sentința tribunalului putea fi anulată din inițiativa D-lui Procuror general al Curții de Casație, în drept, conform art. 36 din legea Curții de Casație a denunța acestei Curți și obține anularea oricărei hotărâri și oricărui act prin care judecătorii își însușesc atribuțiuni peste competența lor sau ar fi săvârșit vre-un exces de putere, dar, cum am arătat, tribunalul judecase cu atribuții legale de Curte de Casație, eră însăși Curtea de Casație care dăduse sentința în chestiune și tălmăcise legea, cum se mai putea deci recurge contra ei? Aceasta e așa de adevărat, că dacă tribunalul cu dreptul său suveran de interpretare ar fi respins recursul ca neadmisibil, soluția sa scăpa oricărei censuri a Casației, afacerea fiind terminată prin epuizarea tuturor gradelor de jurisdicțiune¹⁾.

Altă e însă starea litigiului, după primirea recursului. În urma casării cărții de judecată, tribunalul *redevenind instanță de fond*, nu se mai putea sustrage, potrivit art. 51 l. j. ocoale, dela regulile competenței sale proprii, în virtutea căroră, în materie de contravențiuni de simplă poliție, tribunalele se pronunță totdeauna ca instanțe

¹⁾ În contravențiunea prevăzută de art. 391 al 5 c. penal se discută chestiunea de a se ști dacă chiar în lipsă de recidivă «afacerea nu e supusă ap. ului, de oare ce art. 393 al final prevede că judele de ocol după împrejurări poate pronunța pe lângă amendă și pedeapsa închisorii până la 5 zile. Cazul după cât suntem informați e pendinte în atea Înalte Curți, în urma recursului făcut contra unei sentințe a trih. Constanța. Credem, că intru cât aplicarea acestui din urmă alinai e lasat la facultaatea judecătorului, competența se va determina după felul textului aplicat.

Mai observăm că legea permite să se aplice pe lângă amendă și închisoarea; cu toate acestea art. 395 c. p. în caz de recidivă care e o situație mai rea, nu mai pomeneste de amendă prevăzând numai închisoarea.

¹⁾ La acelaș rezultat s'ar fi ajuns și în ipoteza când Casația ar fi casat sentința tribunalului și trimițând afacerea în cercetarea altui tribunal, acesta în drept de a și verifica propria sa competență, convingându-se că cartea de judecată eră susceptibilă de apel, iar nu de recurs, ar fi respins recursul ca inadmisibil.

În acest caz fi iera legală a gradelor de jurisdicțiune fiind restabilită, se înțelege ca un nou recurs la Casație ar fi devenit neadmisibil, ca fiind făcut omisso medio, cel îndreptat la tribunal.

de apel, *deci în ultimă instanță*, ori de câte ori pedeapsa de aplicat e închisoarea sau în primă și ultimă instanță în caz când ar fi de dreptul sesizate cu judecarea contravențiunii, fără ca în acest din urmă caz, nici partea și nici ministerul public să ceară declinarea de competență (art. 188 pr. penală). Ori, în asemenea ipoteze, sentința dată în ultimă instanță de tribunal devine susceptibilă de recurs în casație, iar aceasta admitându-l din acest punct de vedere, nu se poate susține că a înfrânt ordinea gradelor de jurisdicție, fiind vorba de un caz anormal, unic în felul său.

De aci însă nu urmează că se poate pune și că înalta Curte a pus *principiul* admisibilității dreptului de recurs contra sentințelor tribunalelor date tot ca instanțe de recurs.

Aceste sentințe, oricâteori o carte de judecată va fi casată pe alte motive decât cel de incompetență și exces de putere, sunt definitive și orice alte căi de atac contra lor rămân definitiv închise. Dealtfel aceasta e și interpretarea ce se dă în genere textului art. 107 l. j. ocoale, în practica instanțelor noastre judecătorești.

CORNELIU BOTEZ

Procuror-Gl al Curții de apel din Galați

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S II

Audiența de la 27 Septembrie 1913

Președinte d-lui El. G. ECONOMU. Consilii:

Dimitrie Ursulescu recurs corecțional

Contravenție penală — Măsuri nemarcate găsite într-o băcănie. — Carte de judecată condamnatoare. — Recurs la tribunal — Admiterea recursului și evocarea fondului — Judecarea afacerii la tribunal după regulile competenței sale — Recurs în casație contra sentinței tribunalului. — Delegație dată verificatorului de măsuri de a apăra interesele statului dacă cuprinde dreptul de a face recurs. — Art. 35 l. măsurilor și greutăților și 294 din regulament.

1) După dispozițiile art. 107 din legea judecătorilor de ocoale, dacă tribunalul găsește întemeiate motivele pentru cari s'a atacat cu recurs cartea de judecată, evocă întreaga afacere, pe care o judecă în prima sau ultimă instanță, după regulile competenței sale.

De aci rezultă că dacă s'a făcut recurs în contra unei cărți de judecată, pronunțată în primă și ultimă instanță de judele de ocol și ea a fost casată, pentru motivul că pedeapsa de aplicat era închisoarea, tribunalul judecă cea afacere în ultima instanță cu recurs la Curtea de casație, conform art. 51 din lege.

2) Delegația dată verificatorului de măsuri și greutăți de Ministerul industriei și comerțului de a sta în instanță ca apărător, reprezentând Ministerul într'un proces pentru contravenția prevăzută de art. 393 al. 5 și 6 codul penal (găsirea într'un stabiliment de băcănie a unor greutăți nemarcate

care se întrebuntau la cântărire), fiind dată pentru a apăra interesele statului, ea este generală pentru toate instanțele de judecată în acest proces și prin urmare cuprinde și dreptul de a face recurs.

Decizia 2012/913. — Respins recursul făcut de Dimitrie Ursulescu, contra sentinței Tribunalului Vâlcea s. I No. 1439/913.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Paul Capeleanu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l procuror N. I. Zamfirescu în concluziuni pentru respingerea recursului.

Deliberând,

Având în vedere că se constată în fapt că prin procesul verbal încheiat de verificatorul de măsuri și greutăți comerciantul D. Ursulescu a fost trimis în judecată pentru contravențiunea prevăzută de art. 393 al. 5 și 6 din cod penal, prin faptul că s'a găsit în stabilimentul său de băcănie greutăți nemarcate care se întrebuntau la cântărire; că fiind în stare de recidivă s'a cerut de către verificator a se aplica contravenientului și art. 395 cod. penal care prevede că în caz de recidivă culpabilul de contravențiune se va supune la închisoare de 5 zile;

Că judecătoria rurală Călimănești, ocolul Brezoiu a condamnat pe contravenient la 15 lei amendă numai pentru faptul de contravenție prevăzut de art. 393 al. 5 codul penal, fără însă să se pronunțe asupra stărei de recidivă;

Că, făcându-se recurs de către verificatorul de măsuri și greutăți contra cărții de judecată a judeului de ocol care era pronunțată în primă și ultimă instanță, pentru omisiune esențială trasă din faptul nepronunțării judeului de ocol asupra stărei de recidivă, tribunalul găsim întemeiat motivul pentru care s'a atacat cartea de judecată a evocat întreaga afacere, pe care a judecat-o în ultimă instanță, după regulile competenței sale și a condamnat pe contravenient la 5 zile închisoare cu aplicatiunea art. 393 al. 5 și 6 cod. penal combinat cu art. 395 din același cod;

Având în vedere că în contra sentinței tribunalului, contravenientul a declarat recurs la această înaltă curte; că este a se ști dacă recursul este admisibil;

Având în vedere că după dispozițiile art. 107 din legea judecătorilor de ocoale dacă tribunalul găsește întemeiate motivele pentru care s'a atacat cartea de judecată, evocă întreaga afacere pe care o judecă în primă sau ultimă instanță după regulile competenței sale; că de aci rezultă că dacă s'a făcut recurs în contra unei cărți de judecată, pronunțată în primă și ultimă instanță de judele de ocol și ea a fost casată, pentru motivul că pedeapsa de aplicat era închisoarea, cum este în speță, tribunalul judecând cea afacere, o va judeca în ultimă instanță cu recurs la Curtea de casație conf. art. 51 din lege; că așa fiind, recursul este admisibil în principiu și urmează a fi cercetat în fond.

Asupra motiunii I de casare:

«Exces de putere și incompetență. Subsemnatul fiind condamnat prin cartea de judecată a judecăt. rurale Călimănești No. 16,913 la 15 lei amendă cu aplicația art. 393 al. 5 c. penal, făcându-se recurs de către verificatorul de măsuri și greutăți contra menționatei cărți, pe motiv că urma a se face aplicațiunea de către judecătoria și a art. 395 din c. p. tribunalul prin un vădit exces de putere, declară recursul admisibil, casează cartea de judecată și evocând fondul mă condamnă la 5 zile închisoare polițienească».

«Faptul așa cum a fost calificat și judecat de către trib., fiind pasibil de închisoare, conf. art. 51 din legea judec de

ocoale, cartea de judecată era susceptibilă de apel și numai prin o flagrantă violare a legii trib. a declarat admisibil recursul, condamnându-mă la o pedeapsă privativă de libertate»

Considerând că în felul cum a judecat afacerea judele de ocol și a aplicat legea, adică reținând în sarcina recurentului numai faptul de contravențiune prevăzută de art. 393 al 5 din cod. penal care se pedepsește cu amendă de la 15 până la 25 lei fără a judeca și a se pronunța asupra stărei de recidivă în care se află dânsul, este evident că judele de ocol a judecat contravențiunea în primă și ultimă instanță, conform regulilor de competență prevăzută de art. 51 din lege, iar omisiunea esențială în urma căreia se modificase competența judeului de ocol nu putea fi propusă și invocată decât pe calea recursului la tribunal;

Că așa fiind motivul de casare este neîntemeiat.

Asupra motivului II de casare:

«Violarea art. 6 și 64 din pr. penală. Înaintea primei instanțe nu s'a constituit parte civilă nici o parte pretinsă vătămată, recursul contra cărții de judecată s'a interjectat de verificatorul de măsuri care nici nu se constituise parte civilă și care nu are altă competență decât a dresa procese verbale și nici un text de lege fie procedură penală, fie lege pentru aplicarea sistemului metric de măsuri și greutate nu-i conferă dreptul de a ataca cu apel sau recurs sentințele sau cărțile de judecată pronunțate în judecarea contravențiilor. În consecință Tribunalul a comis o violare de lege și un adevărat exces de putere admitând că instanța a fost bine seizată prin apelul sau recursul verificatorului de măsuri și greutate»

Considerând că verificatorul de măsuri și greutate a declarat recurs la tribunal pe baza delegațiunii ce avea dela Ministerul Industriei și Comerțului, de a sta în instanță ca apărător, reprezentând Ministerul în acest proces în conformitate cu art. 35 din legea măsurilor și greutăților și art. 294 din regulamentul acestei legi; că, delegația fiind dată pentru a apăra interesele Statului, era generală pentru toate instanțele de judecată în acest proces și prin urmare cuprindea și dreptul de a face recurs;

Că, așa fiind și acest motiv este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu d-l procuror, respinge, etc.

NOTA.—A se vedea critica acestei hotărâri în interesantul studiu al d-lui Corneliu Botez, publicat ca revistă tot în acest număr. N. R.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 12 Septembrie 1912

Președinția d-lui I. DUCA, Consilier

Elisabeta Preot Ilie Voineag, recurs corecțional

Acțiune publică — Intentarea ei de către bărbat, pentru lovirea săvârșită contra soției. — Admisibilitate.—Art. 5 al. 3 din proced. penală.

În principiu, plângerea fondată pe o infracțiune la legea penală poate procedea dela persoana care, direct sau indirect, a suferit o vătămare, în urmarea infracțiunii. Așa dar, soțul este îndreptățit să pornească plângere, în numele său, pentru faptul de lovire săvârșit în persoana soției sale, întrucât dânsul a suferit personal un prejudiciu moral pe lângă prejudiciul încercat de soția lui *).

Decizia 2166/912. — Respins recursul făcut de

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 2/913, pag. 24.

Elisabeta Pr. Ilie Voineag, contra sentinței Tribunalul Ilfov s. III No. 780/912.

Curtea.

Ascultând pe d-l procuror M. Vidrasen în concluziuni pentru respingere, în lipsa recurenței.

Deliberând

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere și violarea art. 63 din legea judecătorilor de ocoale și a principiilor generale de drept. Partea vătămată nu se plânga contra mea și se plânga o a treia persoană, care în speță nu poate avea nici un rol. Or, în asemenea caz numai prin exces de putere și cu violarea textului menționat am putut fi condamnată, când se constată că partea vătămată n'a făcut nici-o plângere contra mea».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care recurenta Elisabeta Pr. Ilie Voineag a fost condamnată la amendă în temeiul art. 238 din codul penal, pentru faptul de lovire săvârșit în persoana femeii Dobrița Gh. Niculae, și aceasta în urma plângerei soțului pacientei;

Considerând că în principiu plângerea fondată pe o infracțiune la legea penală poate procedea dela persoana care, direct sau indirect a suferit o vătămare în urmarea infracțiunii; că, în speță, soțul pacientei era îndreptățit să pornească plângere, în numele său, căci prin faptul săvârșit de către recurent, dânsul a suferit personal un prejudiciu moral, pe lângă prejudiciul încercat de soția lui;

Că, de aceea, motivul de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului II de casare:

«Violarea art. 82 din legea judecătorilor de pace. În adevăr acțiunea fiind în mâna părții vătămate și potând să se stingă prin desistare, a forțorii acea acțiune s'a stins prin faptul că partea a renunțat dela început de a formula pretențiunile sale».

Considerând că din moment ce este admis că plângerea pentru pedepsirea infracțiunii săvârșită de recurentă, putea procedea dela soțul pacientei, acest al doilea motiv devine de asemenea nefondat și, deci recursul câtă a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 15 Februarie 1913

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Maria P. Stoicescu cu Ministerul de Finanțe

Constructor pe locul altuia. — Urmărirea imobilului construit de către un creditor al constructorului. — Necesitatea unei prealabile valorificări a creanței constructorului asupra imobilului. — (Art. 492 și 494 c. civil).

Construcțiunile făcute de bărbat pe locul dolat al soției sale pot fi urmărite de un creditor al bărbatului, cum ar fi Statul pentru niște sume delapidate de acesta, decât numai după ce mai întâi s'a valorificat în justiție creanța ce are constructorul asupra aceluia imobil conform art. 494 din codul civil *).

Deciziunea 90/913. — Casată, după recursul făcut de Maria P. Stoicescu, sentința Trib. Dolj s. II No. 402/912, dată în proces cu Ministerul de finanțe.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 27/913 pag. 324.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni din partea recurentei în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat Otulescu din partea intimatului, Ministerul de finanțe, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 1 din legea de urmărire și exces de putere prin faptul că statul nu avea un titlu în virtutea căruia să poată proceda la urmărire. Titlul împotriva lui Stoicescu nu era definitiv și nu este nici astăzi prin faptul că sentința tribunalului, care-l condamna la despăgubiri este atacată cu apel și apelul pendinte în contra mea nu are absolut nici un titlu».

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că recurenta Maria P. Stoicescu, a făcut apel contra deciziei Administrației financiare Dolj No. 40742/911 prin care i s'a respins contestația ce a făcut contra urmăririi îndreptată contra-i de agenții fiseului pentru plata sumei 11064 lei delapidată de soțul său P. Stoicescu, susținând că rău a fost urmărită în averea sa compusă dintr'un loc și o casă construită pe el, cum și în venitul acelei case, de oarece locul este proprietatea sa ce i l-a constituit ca dotă la căsătoria sa cu P. Stoicescu, iar casa e făcută de dânsa cu banii luși cu împrumut cu ipotecă asupra locului; dar chiar admitând că casa ar fi construită de Stoicescu. Statul nu avea un titlu contra ei și nu putea să urmărească și să vândă construcția aflată pe locul său dotat până ce mai înainte nu valorifica pe calea unei acțiuni principale în justiție drepturile lui Stoicescu față de dânsa și Tribunalul Dolj s. II, judecând procesul a respins apelul și a confirmat urmărirea, între altele și pe motivul că fiind constatată că clădirea făcută pe locul recurentei Maria P. Stoicescu este a delapidatorului P. Stoicescu, acesta are un drept de creanță asupra imobilului, conform art. 494 C. civil, fiind un constructor de bună credință și în baza acestui drept de creanță, statul putea să urmărească direct imobilul cu legea de urmărire pentru îndestularea sa de suma defraudată; Văzând art. 492 din codul civil.

Considerând că după acest text de lege orice construcție, plantațiune sau lucru făcut în pământ sau asupra pământului sânt prezumte a fi făcute de către proprietarul celui pământ, cu cheltoiiala sa și că sânt ale lui până ce se dovedește contrariul;

Considerând că în speță fiind constatată că Statul a urmărit cu legea de urmărire imobilul construit pe pământul dotat al Mariei Stoicescu soția delapidatorului P. Stoicescu, fără ca mai întâi să fi valorificat creanța debitorului său asupra celui imobil pe calea unei acțiuni principale în justiție, rău tribunalul a confirmat acea urmărire și a respins apelul recurentei, căci Statul nu avea nici un titlu contra acesteia și nu putea să scoată în vânzare casa construită pe locul ei dotat; chiar dacă s'ar admite că acea construcție ar fi făcută de soțul său cu banii săi proprii, lucru de altfel nedovedit prin nimic, și procedând astfel, a violat art. 492 C. civil, a aplicat greșit art. 494 din același cod cum și art. 1 din legea de urmărire;

Că dar, motivul de casare fiind fondat, recursul cată să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, ect.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCIU

Audiența dela 21 Septembrie 1913

Președeația d-lui ALEX. MANDREA, președinte

Sentința civilă No. 221

Maria I. V. Alexe cu X.

Acțiune. — Respingerea ei de către prima instanță — Dacă reclamantul poate în apel să-și retragă acțiunea

1) Reclamantul care a pierdut pricina la prima instanță nu poate să-și retragă acțiunea în instanța de apel, în-

trucât partea părătă are câștigată o hotărâre dată la prima instanță, are deci un drept câștigat.

2) Retragerea acțiunii sau desistarea de acțiune se poate face numai la prima instanță cf. art. 260 al. 3 și 4 pr. civ. în instanța de apel se poate desista numai de apel și în acest caz hotărârea dată la prima instanță rămâne definitivă.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Maria I. V. Alexe, cu consimțământul soțului ei Ioan V. Alexe contra cărței de judecată No. 410/912 a Judecătoriei Ocol Vulfani prin care se respinge acțiunea de partaj intentată de aceasta, intimatilor de astăzi;

Având în vedere că apelanța după ce a discutat fondul procesului și și-a desvoltat motivele de apel, declară că și retrace acțiunea intentată contra intimatilor asupra căreia s'a pronunțat cartea de judecată de mai sus;

Având în vedere că, întrucât există în speță o hotărâre dată la prima instanță, prin care se respinge acțiunea de partaj introdusă, ca nedovedită;

Considerând că în apel, apelanța a cerut proba testimonială ca să-și completeze dovezile privitoare la calitatea de erede în grad succesibil iar instanța de apel găsim suficiente probele administrate la prima instanță, pentru ca să-și poată forma convingerea asupra acestui punct esențial litigialul, a respins ca inutilă cererea de noi martori în apel;

Că deci, astfel fiind, există un drept câștigat pentru intimati, întru cât au o hotărâre pronunțată la prima instanță care le dă câștig de cauză, iar instanța de apel a respins noi probe cerute de apelanți pentru dovedirea punctului esențial ce stă la baza cererii lor, calitatea de moștenitori;

Că, chiar dacă înainte de orice discuție, apelanții ar fi declarat că și retrag acțiunea formulată la prima instanță și încă cererea lor ar fi inadmisibilă, întrucât partea adversă s'a judecat și a câștigat cauza la prima instanță are deci un drept câștigat —, cu atât mai mult este inadmisibilă această cerere în speță unde acest drept câștigat a devenit definitiv în urma discuției urmată în instanța de apel, care a respins apelanților cererea de noi dovezi;

Că dacă este adevărat că apelul fiind devolutiv în înțelesul că repune întreagă chestiunea din litigiu în discuție, părțile putând să și administreze noi probe, nu'i mai puțin adevărat că acest efect devolutiv al apelului nu poate merge până într'acolo ca numai cu consimțământul uneia din părți a celeia care a pierdut la prima instanță și în apel cere retragerea acțiunii, să fie despoziată partea cealaltă, care a câștigat, de beneficiul hotărârei câștigată în mod contradictoriu;

Considerând că dacă s'ar admite că cel ce intentă o acțiune poate s'o retragă înainte primei instanțe, atunci când încă părțile nu și-au făcut dovezile necesare în cauză și în orice caz n'a intervenit încă o hotărâre care să constituiească un drept dedus din acele dovezi, apoi desigur că nu tot astfel se poate admite, atunci când ne găsim în instanța de apel; în apel partea se poate dezista de instanța în care se găsește; efectul este atunci stingerea instanței de apel, efect cu mult mai grav, căci împiedică facerea unui nou apel, dacă termenul este expirat și atunci hotărârea dela prima instanță rămâne definitivă (Glaslon II, ed. II, p. 23). Retragerea acțiunii însă, — desistarea de acțiune, căci codul de procedură civilă în art. 260 al. 3 și 4 vorbește numai de aceasta, fiind unul și același lucru —, se poate face numai la prima instanță;

Având în vedere pe de altă parte că apelanța nu și-a făcut dovada calității sale de moștenitoare legitimă a def. Grigore Rusu a cărui avere cere a se împărți și a cărui nepoată de fiică pretinde a fi, căci din actele de la dosar și din depozitiile martorilor ascultați în cauză, nu reiese aceasta;

Apreciind și cererea de cheltueli de judecată a intimatilor;

Pentru aceste motive redactate de d-l magistrat stagiari I. Calmuschi, Tribunalul respinge apelul etc.

TRIBUNALUL CIVIL DIN FALAISE

— 2 Mai 1913 —

Antichrează.—Necesitatea unui act scris.—Dovedirea ei între părți.—Mărturisire și jurământ.—Art. 2085 C. civ. fr. (1698 C. civ. român).

Deși antichreza trebuie să fie constatată printr-un act scris, totuși acest act nu este cerut *ad solemnitatem*, ci *ad probationem*; de unde rezultă că, între părțile contractante, acest contract poate fi dovedit prin mărturisire și jurământ, actul scris și transcrierea fiind cerute numai în privința terților.

Prin terții se înțelege, în materie de antichrează, nu numai dobânditorul imobilului dat în antichrează, și creditorii ipotecari posteriori ai acestui imobil, dar încă și creditorii chirografari ai debitorului care a constituit antichreza.

(Din *Recueil Phily*, anul 1913, p. 18)

OBSERVAȚIE.—Punctul relativ la dovedirea antichrezei între părți, judecat prin sentința de față, este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență. A se vedea autorii citați în tom. X al Coment. noastre, nota 4 dela pag. 300, 301, la care trebuie să adăugăm, Massé, *Le droit commercial dans ses rapports avec le droit des gens et le droit civil*, IV, 2926, p. 655 (ed. a 3-a). Cpr. Trib. Muscel, *Curierul judiciar* din 1909, No. 49 (cu o observație de Iscond).

Antichreza nu poate însă fi dovedită, după părerea generală, prin martori și prezumpții nici chiar atunci când ar exista un început de probă scrisă. Vezi autorii citați în tomul X menționat, pag. 301, nota 2.

Tot juridic ni se pare și al doilea punct din sentința Trib. Falaise, cu privire la terții deși, în privința creditorilor chirografari, chestiunea este controversată. Vezi tom. X al Coment. noastre, pag. 301, 302.

Vom menționa, cu această ocazie, o decizie recentă a Curței noastre de casație, care pune cu drept cuvânt în principiu că drepturile ce rezultă dintr-un contract de antichrează netranscris, nu pot

fi opuse terților dobânditori de drepturi asupra imobilului, prin urmare, nici cumpărătorului acestui imobil, care neontestat este și el un terțiu. (Cas. rom. Bult. 1910, p. 384 și *Dreptul* din 1910, No. 48, cu observația noastră).

O altă decizie a Curței de casație pune în principiu că pământurile rurale ale clăcășilor pot fi date în antichrează, întrucât aceasta nu este oprit prin niciun text de lege. (Cas. rom. Bult. 1910, p. 716 și *Dreptul* din 1910, No. 48, p. 380, cu observ. noastră). Această soluție ni s'a părut însă inadmisibilă, pentru că pământurile clăcășesti sunt, în principiu, inalienabile, și antichreza constituită mai ales pe un timp îndelungat, este mai întotdeauna o înstrăinare deghizată a acestor pământuri. (Vezi tom. X al Coment. noastre, p. 302 și observ. ce am publicat în *Dreptul* din 1910, No. 48, pag. 384).

În fine, o altă decizie tot a Curței de casație pune în principiu că antichreza, constituind un drept real imobiliar, autentificarea actului, care o constată, este de competența tribunalului, iar nu aceea a judecătorului de ocol. (Cas. rom. *Dreptul* din 1911, No. 61, decizie nereprodusă în Bult. Curței, deși este destul de importantă).

Precum vedem, antichreza, care în alte țări este foarte rară, la noi este destul de comună, de oarece Curtea noastră de casație a avut a se pronunța într-un scurt timp de trei ori asupra ei. Aceasta provine din împrejurarea că acest contract, despre care Acollas a zis că este un contract născut mort (*mort-né*), servește de cele mai multe ori a ascunde fraudă din partea acelor incapabili de a dobândi imobile rurale. Ca atare, ar fi deci de dorit ca acest contract, cunoscut numai în codul Caragea, nu însă în codul Calimach, și care este de origină bizantină, după cum aceasta se vede din însuș numele său, să dispară din legislația noastră, după cum a dispărut și din alte legiuri străine. (Vezi în privința criticii acestei instituții de alte timpuri, tom. X al Coment. noastre, p. 295, nota 1).

D. ALEXANDRESCO

REZUMATELE JURISPRUDENȚEI ÎN ALTELE NOASTRE CURȚI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurenta Elena M. Corban, prin d-l avocat Al. Bădulescu. Intimata Tina Pisculescu prin d-l avocat Ghinescu.

Timbru.—Acțiuni relative la pământ rural.—Scutirea lor de timbru.—Acceptarea succesiunii.

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în *extenso* în numerile viitoare.

Redacția

nilor. — *Cazurile când un erede e considerat că acceptă succesiunea.*—Art. 43 al. 31 l. timbrului și art. 691 c. civil.

a) După art. 43 al. 31 din legea timbrului acțiunile imobiliare ca și apelurile și recursurile, etc. privitoare la pământuri rurale sunt scutite de taxa de timbru și aceasta indiferent de situația persoanei ce le semnat.

b) Potrivit art. 691 al. 1 și 2 C. civil, un erede e considerat că acceptă succesiunea numai în cazurile

când renunță chiar gratuit în folosul unuia sau mai mulți din coherezi, și când renunțarea se face în folosul tuturor coherezilor fără deosebire și renunțătorul primește prețul renunțării, de unde rezultă a contrariu că atunci când se renunță în favoarea tuturor celorlalți coherezi în mod gratuit, renunțarea e valabilă ca atare, și nu poate fi considerată drept acceptare. (Cas. s. I, decizia No. 525 din 27 Septembrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Ialomița No. 347/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Petre și Gheorghe Hărău prin d-l avocat P. Bors
Intimata Direcția G-lă a C. F. R. (parte civilă) prin d-l avocat
E. Otulescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Martor. — **Ascultarea lui la prima instanță.** — **Neobservarea cerințelor art. 153 pr. penală.** — **Lipsă de relevare în apel.** — **Motiv de recurs.** — **Respingerea lui.**

1. Deși depunerea unui martor la prima instanță nu a fost făcută cu observarea formelor prescrise de art. 153 pr. penală, însă vițitul de formă de care acea depunere era atinsă s'a acoperit, dacă el n'a fost relevant de părți în instanța de apel. (Cas. s. II, decizia penală No. 1848 din 16 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Botoșani No. 613/913).

Recurentul Virgil Mironescu lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Probe. — **Materie penală.** — **Proces verbal încheiat de judecătorul de instrucție.** — **Puterea lui probatorie.** — **Neadmisibilitatea combaterii prin martori.** — **Art. 185 pr. penală.**

2. Procesele-verbale ale judecătorilor de instrucție făcând credință până la înscrierea în fals, conform art. 185 pr. penală, instanțele de fond nu violează acest text de lege când resping ca neadmisibilă proba cu martori cerută spre a se dovedi că un fapt de ultraj imputat printr-un proces-verbal încheiat de judecătorul de instrucție nu s'a întâmplat așa cum este prevăzut în acel proces-verbal. (Cas. II, decizia penală No. 1941 din 23 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Putna s. I, No. 678/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat Al. Zeuceanu.
Intimatul Ion Zorila prin d-l avocat A. Lepădătescu.

Licențe. — **Debitant de băuturi spirtoase.** — **Obligația lui de a declara încăperile în cari face comerț și depozitul.** — **Pivnița ce servă ca depozit.** — **Nedeclararea ei.** — **Contravenție.** — **Art. 11 l. licențelor.**

1. Art. 11 din legea licențelor pune îndatorire debitanților de băuturi spirtoase să arate, când cer brevetul, numărul încăperilor din localul în care își exercită comerțul, impozitul proporțional de 10% având a se stabili după valoarea locativă, atât a localului de desfacere, cât și de depozitului.

Violează dar această dispozițiune a legii tribunalul când, deși constată că debitanțul are depozitul de vin într-o pivniță, îl apără totuși de contravenția de a nu fi arătat și această încăpere ce-i servă ca depozit, sub

cuvânt că legea nu cere o impunere separată pentru localul unde se păstrează mărfurile. (Cas. III, decizia 352 din 18 Septembrie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Gorj s. I, No. 551/913).

Recurentul Gh. Herea, în persoană.

Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Patentă. — **Contravențiune.** — **Constatare.** — **Proces-verbal.** — **Apel la tribunal.** — **Competința tribunalului de a-l judecă.** — **Art. 91, 92 și 93 l. constat. contrib. directe.**

2. Art. 23 și 32 din legea de constatare a contribuțiilor directe nu dă în competența comisiunilor comunale și a comisiunilor de apel decât așezarea impozitului patentei; în ce privește însă contravențiunile la această lege, art. 91, 92 și 93 din aceeași lege prevăd formal calea apelului la tribunal în contra proceselor-verbale dresate de agenții fiscului.

Violează dar aceste dispozițiuni formale ale legii tribunalul, când respinge ca rău îndreptat un apel făcut contra unui proces-verbal de contravenție la legea patentelor, argumentând că impunerea n'a fost stabilită de comisiunea comună și comisia de apel. (Cas. III, decizia 354 din 18 Septembrie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Roman No. 52/913).

Inmormântarea a doi juriști contimporani

Joi 12 și Sâmbătă 14 cor., a avut loc, cu mare pompă, înmormântarea regretatului **Grigore Vulturescu**, distins avocat și jurist și **Ion Calenderu**, fost consilier la Înalta curte de casație, iar de la retragerea sa din magistratură, Administrator al Domeniilor Coroanei.

Și unul și celalt erau juriști de mare valoare și autori a diferite scrieri.

Grigore Vulturescu a fost unul din întemeetorii Creditului rural din București și până în cele din urmă a lucrat cu multă râvnă și pricepere ca avocat al acestei instituțiuni. Rapoartele ce întocmea în chestiile delicate de drept ce se prezentau și cu care era însărcinat, erau adevărate perle juridice și părerile ce emitea erau cele care triumfau.

Ion Calenderu, s'a remarcat nu numai ca jurist distins, dar și ca bun economist și gospodar. El a pus regulă în administrarea Domeniilor Coroanei și a contribuit foarte mult la starea prosperă a sâtenilor de pe acele Domenii. El a contat ca un bun prieten al M. S. Regelui și în cele mai delicate chestiuni politice interne, externe sau economice, Calenderu avea însărcinarea specială a M. S. Regelui.

Depunând o lacrimă pe mormântul lor, să zicem: Fie-le țărâna ușoară.

ISCOD.

Ecouri dela examenele de drept

XLIX

— Ce este actio negatoria?

— Actio negatoria protejază pe proprietarul bonitar! ea cuprinde două elemente, unul negativ și altul pozitiv; elementul negativ este, să nu se facă ceva, elementul pozitiv este însăși vătămarea!!